

[Hastrup.]

vedtagelse af ministerens ændringsforslag og af lovforslaget som helhed ved tredje behandling.

Kai Moltke: Det blev her af den socialdemokratiske ordfører beklaget, at SF ikke kunne give sin tilslutning til dette stykke af lovgivningen. Jeg behøver ikke at oplyse, at da forholdet jo er det, at vi her står over for så at sige den sidste del af det boligforlig, som 4 andre partier tidligere afsluttede, kan det ikke have overrasket nogen, at vi her må blive stillet over for visse ting, som vi ikke kan være med til. Hr. Axel Ivan Pedersen henviste til, og med rette, at vi indrømmer, at der i dette stykke lovgivning findes temmelig store fremskridt; det er jo ikke alt, som gennemføres ved dette lovforslag, vi ikke er enige i. Det ville dog være ganske påfaldende, om vi ikke anerkendte, at det, som hr. Axel Ivan Pedersen fremhævede, er et fremskridt, når vi får gennemført nogle af vore egne grundprincipper, sådan som tilfældet er med beboerindskudene. Men tilbage bliver jo den form for husleje-forhøjelse, som vi har haft i det sociale boligbyggeri, som vi hele tiden har taget afstand fra, og som vi har stemt imod, og det må da vel være ganske naturligt, at denne stemmen imod også fører til, at vi ikke kan medvirke til det her, når det optræder som et vigtigt afsnit i lovforslaget. Det er altså et skel fra fortiden, da man fra regeringens side ønskede andre partnere end netop socialistisk folkeparti.

Dernæst nogle bemærkninger til de ændringsforslag, vi har stillet til lovforslaget. Det første, ændringsforslag nr. 3, drejer sig om et problem, som i og for sig kunne ordnes ved et boligministerielt cirkulære; for at der er noget galt her, hvor det drejer sig om regnskabsafslutning i adskillige sociale boligselskaber, tror jeg i og for sig ingen af dem, der her i salen kender boligforholdene, vil være i tvivl om. Når man imidlertid tager afstand fra ændringsforslaget, kan jeg ikke lade være med at komme med nogle konkrete oplysninger, om hvad det er, jeg mener hermed. I martsnummeret for 1967 af Høje Gladsaxe Beboerblad giver beboerrådet en redegørelse over de ting, man har drøftet med administrationen af Høje

Gladsaxe-byggeriet, og der er her et afsnit, som jeg tillader mig at citere. Det fastslås:

„Det sidst udarbejdede budget fra 1. november 1966 regner med en nettoanskaffelsessum for hele Høje Gladsaxe på 183 mill. kr.; hvis imidlertid kurstab m. m. skal medregnes i anskaffelsessummen, bliver denne på ca. 300 mill. kr.

Hvis budgettet kan holde til den tid, formodentlig om ca. 1-1½ år, hvor det endelige byggeregnskab kan udarbejdes og den endelige husleje kan fastsættes, skal der skaffes ca. 21 mill. kr. årligt, for at byggeriet kan balancere.“

Se, det er jo temmelig meget. I sommeren 1965 havde man det foreløbige regnskab, og nettosummen her lød på 146 mill. kr. Denne nettosum er nu steget med 37 mill. kr. til 183 mill. kr. Man havde i det foreløbige regnskab beregnet 233 mill. kr. som maksimum for, hvad de samlede omkostninger ville kunne blive, og nu taler man om mindst 300 mill. kr. Der er altså på disse år en lille difference på blot 67 mill. kr. Ja, man kan sige, at det er klatskillinger, men det er dog alligevel noget, som tæller med i et budget, og det er på denne baggrund, jeg rejser spørgsmålet om en bedre regnskabskontrol og en hurtigere regnskabsafslutning. Hvorfor? Fordi de første beboere i Høje Gladsaxe, så vidt jeg erindrer, flyttede ind i februar 1964, og nu i februar 1967 får de at vide, at regnskabet og dermed fastsættelsen af den endelige husleje og de endelige beboerindskud måske finder sted i løbet af 1-1½ år — jeg formoder, at disse oplysninger fra beboerrådets side i deres blad er rigtige. Men når der i så lang en periode ikke er gjort regnskab for så mange millioner, tror jeg, at tiden er inde til, at man har lov til at sige i loven, at en bedre kontrol og en hurtigere regnskabsafslutning er en nødvendighed, hvis megen utilfredshed i en given situation skal undgås.

Jeg har givet mit ændringsforslag på dette punkt det indhold, at det ville være ønskeligt at få særligt regnskab ført for visse dele af det institutionsbyggeri, som nu mange steder indgår i regnskabet. Jeg tænker selvfølgelig ikke her først og fremmest på de butikker af et forholdsvis lille antal, som ligger i selve beboelseskarræerne; men det er jo en kendsgerning, at det er mode ved